

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **M. S.**, narozen dne X
státní příslušník Moldavské republiky
trvale bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 10. 2022, č. j. CPR-31850-3/ČJ-2022-930310-V233,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „cizinecká policie“) ze dne 21. 8. 2022, č. j. KRPS-209121-17/ČJ-2022-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Cizinecká policie prvostupňovým rozhodnutím uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 261/2021 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Cizinecká policie dále podle § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců stanovila, že žalobci nelze po dobu 6 měsíců umožnit vstup na území členských států Evropské unie, přičemž počátek této doby stanovila od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování, tedy do 10 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí. Cizinecká policie neshledala existenci důvodů, které by znemožňovaly žalobcovo vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce v žalobě předně popírá, že by na území České republiky pobýval neoprávněně. Podle žalobce není pravdou, že by naposledy vstoupil do Schengenského prostoru dne 4. 11. 2021, ani že by od té doby na jeho území pobýval nepřetržitě. Žalobce zdůrazňuje, že je držitelem biometrického cestovního pasu vydaného v Moldavsku, a proto je oprávněn na území pobývat po dobu 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů. Dle žalobce nebylo ve správním řízení nijak prokázáno, že by skutečně překročil 90 dnů nepřetržitého pobytu na území, a proto neobstojí závěr správních orgánů, že od 2. 2. 2022 do 21. 8. 2022 byl jeho pobyt na území neoprávněný.
3. Žalobce dále namítá, že správní vyhoštění nepřiměřeně zasáhne do jeho soukromého a rodinného života. V této souvislosti upozorňuje, že po vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022 nemohl vycestovat z území do své vlasti. Žalobce uvádí, že v Moldavsku nyní panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a pro civilní obyvatelstvo tam není bezpečno, a to zejména s ohledem na vojenskou invazi Ruské federace na sousední Ukrajinu. Dle žalobce se dá zhoršená bezpečnostní situace očekávat též na separatistickém území proruského Podněstří, kde v nedávné době došlo ke střelbě z granátometů, která otřásla Ministerstvem státní bezpečnosti v hlavním městě Tiraspolu. Další exploze pak v Podněstří vyřadily z provozu dvojici rozhlasových vysílačů. Vzhledem k dramatické situaci ve své vlasti se žalobce v případě nuceného návratu obává o svůj život.
4. Žalobce rovněž namítá, že „s ohledem na jeho situaci“ bylo namísto řízení o správním vyhoštění překvalifikovat na řízení o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
5. Žalobce dále v žalobě obecně tvrdí, že správní orgány porušily § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce též upozorňuje, že řízení o správním vyhoštění bylo vůči němu zahájeno dne 21. 8. 2022, přičemž ještě téhož dne vydala cizinecká policie prvostupňové rozhodnutí. Vzhledem k tomu má za to, že správní orgány řádným způsobem nezjistily skutkový stav věci.
6. Žalovaná se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě odkazuje na nosné závěry napadeného rozhodnutí, na nichž setrvává. Podle žalované bylo protiprávní jednání žalobce řádně zjištěno a odůvodněno, přičemž v průběhu správního řízení nedošlo k žádným procesním pochybením, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
7. Při jednání dne 12. 1. 2023 shrnul žalobcův zástupce podstatné žalobní body. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil.

II. Skutková zjištění z obsahu správního spisu

8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 21. 8. 2022 byl žalobce v podvečerních hodinách

kontrolován hlídkou cizinecké policie na ubytovně X. Žalobce se před kontrolou snažil schovat ve křoví. Při kontrole předložil moldavský cestovní pas č. X, v němž měl vyznačené vstupní razítko ze dne 4. 11. 2021 (úřední záznamy ze dne 21. 8. 2022, č. j. KRPS-209121-2/ČJ-2022-010022, a č. j. KRPS-209121-3/ČJ-2022-010022). Žalobci ke dni kontroly nebylo uděleno žádné oprávnění k pobytu na území České republiky (výpis z Cizineckého informačního systému).

9. Ještě téhož dne bylo vůči žalobci zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců (oznámení o zahájení správního řízení ze dne 21. 8. 2022, č. j. KRPS-209121-10/ČJ-2022-010022).
10. V průběhu řízení byl žalobce vyslechnut. Žalobce uvedl, že jeho rodným jazykem je moldavština, ale rozumí též ruskému jazyku, výslech tedy proběhl prostřednictvím tlumočníka z ruského jazyka (protokol o výslechu ze dne 21. 8. 2022, č. j. KRPS-209121-10/ČJ-2022-010022). Žalobce vypověděl, že je rozvedený a má tři syny, kteří žijí v Moldavsku. Dále uvedl, že v Moldavsku žil v domě svých rodičů v Drochii, kam se může vrátit. Na území členských států Evropské unie naposledy přicestoval dne 4. 11. 2021 s platným biometrickým pasem, přes jaký hraniční přechod si již nepamatuje. Téhož dne přicestoval autobusem do České republiky. O žádné vízum nežádal a svůj pobyt neohlásil policii. V současnosti nedisponuje žádným pobytovým oprávněním. V České republice žil asi šest měsíců na ubytovně v obci X. Byl si vědom toho, že na území nepobývá legálně, a že mu hrozí správní vyhoštění, ale chtěl zde zůstat do zří. V České republice nevlastního bratra, s nímž se nestýká a není na něm závislý. Současně v České republice nemá žádnou vyživovací povinnost, ani žádné závazky a pohledávky. Za dobu svého pobytu na území zde nenavázal žádné vazby. V Moldavsku mu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení ani jiné vážné nebezpečí. Není mu znám žádný důvod, který by znemožňoval jeho vycestování z České republiky do jeho vlasti, přičemž disponuje finančními prostředky pro vycestování. Správní vyhoštění nepovažoval z hlediska svého věku, zdravotního stavu ani soukromého a rodinného života za nepřiměřený zásah.
11. Podle kopie cestovního pasu žalobce naposledy vstoupil na území členských států Evropské unie dne 4. 11. 2021 přes hraniční přechod Battonya v Maďarsku.
12. Dne 21. 8. 2022 vydala cizinecká policie prvostupňové rozhodnutí, v němž uvedla, že od 2. 2. 2022 do 21. 8. 2022 žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně. Cizinecká policie dále žalobci uložila povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč (rozhodnutí ze dne 21. 8. 2022, KRPS-209121-18/ČJ-2022-010022).
13. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla. V odůvodnění uvedla, že žalobce je držitelem moldavského biometrického pasu. Podle přílohy II nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 (dále jen „nařízení 2018/1806“) tak mohl na území pobývat nejdéle 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Žalobce, který vstoupil na území členských států Evropské unie dne 4. 11. 2021, však přípustnou dobu pobytu přesáhl celkem o 201 dnů, přičemž poslední den jeho legálního pobytu připadl na 1. 2. 2022. Žalovaná shledala, že v žalobcově případě splněny veškeré podmínky pro uložení správního vyhoštění. Podle žalované z výslechu žalobce vyplynulo, že správní vyhoštění pro něj nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná rovněž zdůraznila, že žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179

zákona o pobytu cizinců. Dále podotkla, že v žalobcově případě nejsou dány žádné důvody pro překvalifikaci na řízení podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Rovněž upozornila, že Moldavsko je dle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb. (dále jen „vyhláška č. 328/2015 Sb.“) bezpečnou zemí původu, přičemž žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které by mu mělo v zemi původu hrozit skutečné nebezpečí. Žalobce se navíc plánuje navrátit do regionu Drochia, která se nenachází v proruském Podněstří ani s ním bezprostředně nesousedí.

III. Posouzení věci soudem

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.
15. V posuzované věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, který stanoví, že „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“
16. Žalobce popíral, že by na území České republiky pobýval neoprávněně, jelikož jakožto držitel biometrického cestovního pasu vydaného v Moldavsku mohl na území Schengenského prostoru pobývat po dobu 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů po vstupu. Podle žalobce nebylo ve správním řízení nijak prokázáno, že překročil 90 dnů nepřetržitého pobytu na území Schengenského prostoru.
17. Je pravdou, že držitelé biometrických pasů vydaných Moldavskem v souladu se standardy Mezinárodní organizace pro civilní letectví (ICAO), jsou osvobozeni od vízové povinnosti při překračování vnějších hranic členských států Evropské unie pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů (srov. čl. 4 odst. 1 nařízení č. 2018/1806 a přílohu II bod 1 tohoto nařízení). Správní orgány ostatně ani nerozporovaly, že žalobce byl od 4. 11. 2022, kdy vstoupil na území členských států Evropské unie, oprávněn pobývat na území celkově po dobu 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů.
18. Žalobce při výslechu u cizinecké police vypověděl, že na území členských států Evropské unie naposledy přicestoval autobusem dne 4. 11. 2021. Tomu odpovídá též údaj v jeho cestovní pasu, ve kterém je naposledy vyznačeno vstupní razítko ze dne 4. 11. 2021 z hraničního přechodu Battonya v Maďarsku. Žalobce současně vypověděl, že přibližně posledních šest měsíců žil na ubytovně v obci X, přičemž netvrdil, že by v mezidobí na území členských států Evropské unie nepobýval. Tomu rovněž odpovídá údaj v jeho cestovním pasu, ve které není po 4. 11. 2021 vyznačeno žádné výstupní razítko. V kontrastu s tím však žalobce následně v odvolání a posléze i v žalobě namítal, že od 4. 11. 2021 na území členských států Evropské unie nepřetržitě nepobýval. Pakliže se žalobce takto výrazně odchýlil od své původní výpovědi založené na tvrzení, že do České republiky naposledy přicestoval dne 4. 11. 2021, pak bylo žádoucí, aby tyto rozpory ve svých tvrzeních objasnil, a případně též navrhl důkazy k prokázání věrohodnosti té či oné

verze tvrzení (např. důkazem o svém pobytu v období od listopadu 2021 do srpna 2022 mimo území členských států Evropské unie). Pokud tak neučinil, považuje soud za dostatečné, že žalovaná vycházela ze skutkového stavu zjištěného z původně konzistentních tvrzení žalobce v rámci jeho výpovědi ze dne 21. 8. 2022 a údajů uvedených v jeho cestovním pase. Žalovaná na základě těchto podkladů dospěla ke správnému závěru, že v rámci bezvízového styku byl žalobce oprávněn na území České republiky pobývat nejdéle do 1. 2. 2022 (4. 11. 2021 + 90 dnů). Po tomto datu, tedy od 2. 2. 2022 do 21. 8. 2022, již žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně. Tímto protiprávním jednáním tak žalobce naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.

19. Přisvědčit nelze ani zcela obecné námitce žalobce, že správní vyhoštění nepřiměřeně zasáhne do jeho soukromého a rodinného života.
20. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“
21. Rovněž ve vztahu k této námitce je třeba upozornit na zásadní rozpory mezi zcela obecnými tvrzeními žalobce v odvolání a žalobě na straně jedné a jeho podrobnou výpovědí před cizineckou policií na straně druhé. Žalobce při výslechu ke svým rodinným poměrům uvedl, že je rozvedený a má tři syny, kteří žijí v Moldavsku. Dále uvedl, že v Moldavsku žil v domě svých rodičů v Drochii, kam se může vrátit. Na území České republiky pobývá pouze jeho nevlastní bratr, se kterým se nestýká, přičemž žádné další vazby či vyživovací povinnosti zde nemá. Žalobce při výslechu rovněž vyloučil, že by jeho věk či zdravotní stav měly představovat překážku. S ohledem na tyto skutečnosti se v době vydání prvostupňového rozhodnutí nešlo rozumně domnívat, že by správní vyhoštění mohlo představovat takový zásah do žalobcova soukromého nebo rodinného života, který by bylo možno považovat za nepřiměřený. Možnost nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce poprvé zmínil až v odvolání (a zopakoval v žalobě), aniž by však jakkoli specifikoval, v čem konkrétně spatřuje tvrzenou nepřiměřenost. Opět přitom nijak nevysvětlil důvody, pro které se odchýlil od své původní výpovědi nasvědčující tomu, že těžiště jeho soukromého a rodinného života spočívá nadále v Moldavsku. Za této situace se soud ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že žádné skutečnosti nenasvědčují tomu, že by uložení správního vyhoštění mělo do žalobcova soukromého a rodinného života zasáhnout skutečně nepřiměřeně.
22. Nedůvodná je též námitka žalobce, že po vypuknutí války na Ukrajině panuje v Moldavsku zhoršená bezpečnostní situace, která znemožňuje jeho vycestování.
23. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[p]olicie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.“
24. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.“

25. Žalovaná se hodnocením bezpečnostní situace v zemi původu zabývala a hodnotila ji i s přihlédnutím k vojenské invazi Ruské federace na sousední Ukrajinu (viz str. 6-7 napadeného rozhodnutí). Soud v tomto hodnocení neshledává žádné pochybení. Podle § 2 bodu 15 vyhlášky č. 328/2015 Sb. Česká republika považuje Moldavsko s výjimkou Podněstří nadále za bezpečnou zemi původu [srov. § 2 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu)]. V této souvislosti žalovaná správně upozornila, že žalobce nepochází z proruského Podněstří, ale z města Drochia, které se nachází v severní části Moldavska, do kterého se může dle vlastní výpovědi v případě vyhoštění vrátit. Žalobce navíc při výslechu u cizinecké policie vypověděl, že z České republiky zamýšlel dobrovolně vycestovat v září 2022, přičemž mu nebyla známa žádná překážka, která by jeho návratu do vlasti bránila. Podstatná je též skutečnost, že žalobce při výslechu popřel, že by mu v Moldavsku hrozilo mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení či jiné vážně nebezpečí. O nepříznivé bezpečnostní situaci v Moldavsku se žalobce velmi obecně zmínil až v odvolání a následně v žalobě, a to především ve vztahu separatistickému Podněstří. Nespecifikoval přitom žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by ve vztahu k Moldavsku (s výjimkou Podněstří), jeho klasifikaci jako bezpečné země původu bez dalšího vylučovaly. Rovněž netvrdil žádnou skutečnost, na základě níž by bylo možno dovozovat vazby jeho osoby na oblast Podněstří. Stejně tak neuvedl ani jiná individualizovaná tvrzení, která by vyvolávala důvodné podezření, že právě on osobně by jakožto civilista mohl být vystaven skutečnému nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Soud se proto ztotožnil se závěry správních orgánů, že není dán důvod, jenž by vycestování žalobce do Moldavska znemožňoval (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2022, č. j. 47 A 36/2022 - 22, odst. 38, Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 9. 2022, č. j. 17 A 16/2022 - 36, odst. 11, a Krajského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2022, č. j. 34 A 43/2022 - 16, odst. 22-26).
26. Soud pro úplnost konstatuje, že je seznámen s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2022, č. j. 16 A 52/2021-15, jímž bylo ve vztahu ke státnímu příslušníkovi Moldavské republiky zrušeno rozhodnutí o správním vyhoštění z důvodu vypuknutí válečného konfliktu na Ukrajině a destabilizaci celého regionu (srov. odst. 32 citovaného rozsudku). Současně však nelze přehlédnout, že zmiňovaný rozsudek Městského soudu v Praze byl vydán bezprostředně po zahájení ruské invaze na Ukrajinu (tedy po 24. 2. 2022), tedy v době, kdy byl vývoj bezpečnostní situace velmi nepředvídatelný, a nešlo vyloučit, že se invaze ruských vojsk nezastaví toliko na Ukrajině. Nicméně za současné situace, kdy ukrajinské ozbrojené síly posunuly frontovou linii do východních oblastí své země (což soud považuje za obecně známou skutečnost-notorietu), tedy téměř tisíc kilometrů od moldavské hranice, soud nemá důvod se domnívat, že by válečný konflikt na Ukrajině sám o sobě představoval pro žalobce zásadní bezpečnostní překážku v jeho návratu do Moldavska. Pro úplnost lze dodat, že na hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu (s výjimkou Podněstří) ve vztahu k žalobcovu pobytovému příběhu nemá žádný vliv ani probíhající řízení před Soudním dvorem Evropské unie ve věci C-406/22, *C. V. proti Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky*, jehož podstatou jsou mj. předběžné otázky, zda lze stát, která odstoupí od některých závazků podle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, považovat za bezpečnou zemi původu, a zda unijní právo umožňuje vymezit bezpečnou zemi původu s teritoriálními výjimkami (srov. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2022, č. j. 41 Az 14/2022 - 30).

27. Argumentoval-li žalobce tím, že správní orgány měly řízení o správním vyhoštění vzhledem k „jeho situaci“ překvalifikovat na řízení o povinnosti opustit území nebo území členských států Evropské unie podle § 50a zákona o pobytu cizinců, soud zdůrazňuje, že skutkový stav zjištěný správními orgány nelze podřadit pod žádný z důvodů vymezených v § 50a odst. 1 písm. a) až c) a odst. 2 písm. a) až c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce navíc ani nespecifikoval důvody, pro které s ním mělo být namísto řízení o správním vyhoštění zahájeno řízení o povinnosti opustit území nebo území členských států Evropské unie. Soud proto dává za pravdu žalované, že případná překvalifikace na mírnější řízení podle § 50a zákona o pobytu cizinců by v případě žalobce nepřicházela v úvahu (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 - 28, odst. 15-17, a ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016 - 48, odst. 23).
28. Tvzení žalobce, že byla v řízení porušena ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 zákona, soud považuje za natolik všeobecné a nekonkrétní, že je nelze hodnotit jako projednatelné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení nedostála, neboť jde pouze o citaci zákonných ustanovení, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval.
29. Zcela lichá je konečně žalobní námitka, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci, jelikož prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno ještě téhož dne, kdy bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě nepřednesl žádná konkrétní tvrzení, jimiž by skutková zjištění správních orgánů vyvracel či alespoň relevantně zpochybnil. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí cizinecká policie žalobce řádně vyslechla o veškerých okolnostech rozhodnutých pro uložení správního vyhoštění, přičemž mu poskytla dostatečný prostor k doplnění své výpovědi. Cizinecká policie si dále opatřila řadu listinných důkazů (zejména výpis z Cizineckého informačního systému a kopii žalobcova cestovního pasu), na jejichž základě spolehlivě prokázala skutkový stav věci. Bezodkladný postup cizinecké policie lze proto spíše vnímat jako naplnění zásady rychlosti řízení (§ 6 odst. 1 správního řádu), nikoliv jako porušení zásady materiální pravdy (§ 3 správního řádu, srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2021, č. j. 50 A 12/2020 - 50, odst. 25, a Krajského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2022, č. j. 34 A 43/2022 - 16, odst. 26).

IV. Závěr a náklady řízení

30. S ohledem na výše uvedené soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. ledna 2023

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce